

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 29ης Μαρτίου 1995 *

Στην υπόθεση T-497/93,

Anne Hogan, μόνιμη υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον Giancarlo Lattanzi, δικηγόρο Massa-Carrare, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο αριθ. 33, rue Godschaux,

προσφεύγουσα,

κατά

Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τη Luigia Maggioni και τον Niels Lierow, επικουρούμενους από τον Piero Ferrari, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την L. Maggioni, Δικαστήριο ΕΚ, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων του Δικαστηρίου σχετικά με παρακράτηση, στο πλαίσιο επιβολής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, τμήματος του μισθού της προσφεύγουσας, την επιστροφή του παρακρατηθέν-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ντος ποσού, την αποζημίωση για την υλική ζημία και ηθική βλάβη που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έχει υποστεί και, επικουρικώς, τη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της εθνικής διαδικασίας που είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή κατασχέσεως εις χείρας τρίτου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 14ης Δεκεμβρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- ¹ Η προσφεύγουσα, Hogan, είναι μόνιμη υπάλληλος, με βαθμό C1, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Κατά τον κρίσιμο χρόνο ήταν αποσπασμένη στο Δικαστήριο των ΕΚ. Την 1η Νοεμβρίου 1993 επανήλθε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

- 2 Κατόπιν της ασκήσεως από ένα Λουξεμβούργιο δικηγόρο, στις 18 Μαΐου 1993, αγωγής για την καταβολή «εξόδων και αμοιβής, όπως αυτά είχαν εκτιμηθεί στις 3 Φεβρουαρίου 1993», ο *juge de paix* του Λουξεμβούργου επέτρεψε, με διάταξη της 21ης Μαΐου 1993 που κοινοποιήθηκε στο Δικαστήριο και πρωτοκολλήθηκε στις 25 Μαΐου 1993, την κατάσχεση του δυνάμενου να κατασχεθεί τμήματος του μισθού της Hogan εις χείρας του εργοδότη της, δηλαδή του Δικαστηρίου, για 43 811 φράγκα Λουξεμβούργου (LFR), ποσό στο οποίο το εν λόγω δικαστήριο είχε εκτιμήσει προσωρινώς την απαίτηση.
- 3 Στις 27 Μαΐου 1993 το Δικαστήριο προέβη, μερίμνη του προϊσταμένου του τμήματος προσωπικού, σε «καταφατική δήλωση» με την οποία, γνωστοποίησε στον προϊστάμενο της γραμματείας του *tribunal de paix* του Λουξεμβούργου το ύψος του μισθού της προσφεύγουσας, αναφέροντας ότι το κατασχεθέν ποσό επρόκειτο να κατατεθεί σε ειδικό λογαριασμό. Στη συνέχεια, σε εκτέλεση της δηλώσεως αυτής και όπως προκύπτει από το εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών της Hogan για τον Ιούλιο του 1993, παρακρατήθηκε πράγματι το ποσό των 43 811 LFR το οποίο και κατατέθηκε στον ειδικό λογαριασμό που είχε ανοίξει το Δικαστήριο.
- 4 Δεδομένου ότι ο κατασχών δανειστής υπέβαλε, στις 26 Μαΐου 1993, αίτηση επικυρώσεως της κατασχέσεως, ο *juge de paix* κάλεσε, την 1η Ιουνίου 1993, τους ενδιαφερομένους διαδίκους να εμφανιστούν στη δημόσια συνεδρίαση ορισθείσα στις 28 Ιουλίου 1993. Το Δικαστήριο δεν παρέστη στη συνεδρίαση αυτή. Η Hogan, ως η καθ' ής η κατάσχεση, προέβαλε αντιρρήσεις ως προς τον τύπο και την ουσία και ζήτησε, ανταγωνικώς, αποζημίωση από τον δανειστή της.
- 5 Παράλληλως, η Hogan υπέβαλε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), την 1η Ιουνίου 1993, αίτηση, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ζητώντας της να διατάξει το τμήμα προσωπικού να μην προβεί σε καμιά παρακράτηση από τον μισθό της. Στις 3

Ιουνίου 1993, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της προμνημονευθείσας «καταφατικής δηλώσεως». Στις 15 Ιουλίου 1993, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου πληροφόρησε την Hogan ότι η διοικητική επιτροπή του Δικαστηρίου είχε εξετάσει την αίτηση καθώς και τη διοικητική της ένσταση και αποφάσισε την απόρριψή τους.

- 6 Με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, το tribunal de paix του Λουξεμβούργου δέχθηκε βάσιμο το αίτημα να υποχρεωθεί η Hogan στην καταβολή του ποσού των 43 811 LFR και επεκύρωσε την επιβληθείσα, στις 21 Μαΐου 1993, κατάσχεση εις χείρας τρίτου. Η απόφαση αυτή επιδόθηκε στο Δικαστήριο στις 26 Νοεμβρίου 1993.

- 7 Στις 23 Φεβρουαρίου 1994 ο προϊστάμενος της γραμματείας του tribunal de paix του Λουξεμβούργου χορήγησε στον κατασχόντα δανειστή βεβαίωση περί μη ασκήσεως ανακοπής εκ μέρους του οφειλέτη του, βεβαίωση η οποία κοινοποιήθηκε στο Δικαστήριο με έγγραφο του δανειστή της 24ης Φεβρουαρίου 1994. Εν όψει της βεβαιώσεως αυτής, το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου κατέβαλε στον κατασχόντα δανειστή, τον Μάρτιο του 1994, το ποσό των 43 811 LFR, ενημερώνοντας σχετικά την Hogan με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 1994.

- 8 Η αίτηση να μην ισχύσει η έκπτωση, λόγω εκπνοής της προθεσμίας, από το δικαίωμα της ασκήσεως ανακοπής κατά της αποφάσεως της 30ής Σεπτεμβρίου 1993 που υποβλήθηκε από την Hogan στο tribunal d' arrondissement του Λουξεμβούργου κηρύχθηκε απαράδεκτη με απόφαση της 5ης Μαΐου 1994, η οποία επιδόθηκε στο τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 1994.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

- 9 Υπό ακριβώς τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε, στις 6 Αυγούστου 1993, την υπό κρίση προσφυγή η οποία, σύμφωνα με το εισαγωγικό της έγγραφο, στρέφεται κατά της «αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής του Δικαστηρίου».

- 10 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση λήψης προσωρινών μέτρων, ζητώντας, εν αναμονή εκδόσεως της αποφάσεως επί της ουσίας και υπό την επιφύλαξη ενδεχομένης αναζητήσεως, την άμεση επιστροφή του επιδίκου ποσού. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δήλωσε στο Πρωτοδικείο, με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 1993, ότι παραιτείται από την αίτηση αυτή, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου διάταξε, στις 16 Αυγούστου 1993, τη διαγραφή της υποθέσεως T-497/93 R από το πρωτόκολλο.
- 11 Με έτερο χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Αυγούστου 1993, η προσφεύγουσα υπέβαλε νέα αίτηση λήψης προσωρινών μέτρων με το ίδιο, όπως και η προηγούμενη, αντικείμενο. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 1993, T-497/93 R II, Hogan κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1993, σ. II-1005).
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Οκτωβρίου 1993, η προσφεύγουσα, αφού ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει τον παράτυπο χαρακτήρα της προμνημονευθείσας διατάξεώς του της 29ης Σεπτεμβρίου 1993, καθώς επίσης και να την κηρύξει άκυρη και να την τροποποιήσει, επαναλαμβάνοντας επίσης τα αιτήματα που είχε προηγουμένως διατυπώσει κατά τη διάρκεια της προηθείσας δίκης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Με τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 1993, T-497/93 R II, Hogan κατά Δικαστηρίου (που δεν έχει εισέτι δημοσιευθεί στη Συλλογή) η αίτηση αυτή απορρίφθηκε ως προδήλως απαράδεκτη.
- 13 Κληθείσα από το Πρωτοδικείο να παράσχει διευκρινίσεις ως προς τον προσδιορισμό του καθού, η προσφεύγουσα δήλωσε, με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, ότι δεν είχε τίποτα να προσθέσει σε όσα περιλαμβάνονταν στο δικόγραφο της προσφυγής της.
- 14 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε με την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, δοθέντος ότι η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

- 15 Με έγγραφο της 21ης Ιουνίου 1994, το καθού προσκόμισε στο Πρωτοδικείο πρόσθετα στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη της διαδικασίας κατασχέσεως εις χείρας τρίτου που είχε αποτελέσει και την αιτία της διαφοράς.

- 16 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις σχετικά με τα πρόσθετα αυτά στοιχεία.

- 17 Το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

κυρίως:

- να αναγνωρίσει ότι η παρακράτηση από την υπηρεσία προσωπικού του ποσού των 43 811 LFR από τον μισθό της του μήνα Ιουλίου στερείται της προσήκουσας νομικής βάσεως·

- να διατάξει την επιστροφή του ποσού αυτού, που αδικαιολογήτως παρακρατήθηκε από την υπηρεσία προσωπικού, συμπεριλαμβανομένων των παρεπομένων αυτού ποσών, ειδικότερα, των τραπεζικών τόκων καθώς και του ποσού που αντιστοιχεί στην υποτίμηση του νομίσματος κατά την περίοδο από 15 Ιουλίου 1993 και μέχρις ολοσχερούς καταβολής·

- να αναγνωρίσει ότι η προσφεύγουσα δικαιούται της προσήκουσας αποζημίωσης για την υλική ζημία και ικανοποίησεως για την ηθική βλάβη που έχει υποστεί, αποζημίωση η οποία θα υπολογιστεί ποσοτικώς και θα αποδειχθεί εκτός δίκης·

επικουρικώς:

- να αναγνωρίσει τον παράνομο χαρακτήρα της διατάξεως του juge de paix του Λουξεμβούργου.

όλως επικουρικώς:

- να αναγνωρίσει ότι μια διαδικασία όπως η επίδικη λουξεμβουργιανή διαδικασία μπορεί ευχερώς να χαρακτηριστεί κακόβουλη.

19 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

κυρίως:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη κατά το μέτρο που στρέφεται κατά της ΑΔΑ του Δικαστηρίου.

επικουρικώς:

- να απορρίψει ως απαράδεκτα όλα τα αιτήματα εκτός αυτών που αφορούν την ακύρωση και την αποζημίωση.
- εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη.
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τα άρθρα 87, παράγραφος 2, και 88 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 20 Με ανακοίνωση της 10ης Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε διάφορα αιτήματα σχετικά με τη διεξαγωγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας και συγκεκριμένα:
- την παραπομπή της υποθέσεως στην ολομέλεια·
  - την εξαίρεση του λουξεμβούργιου δικαστή·
  - τον ορισμό γενικού εισαγγελέα·
  - την εφαρμογή του άρθρου 65 του Κανονισμού Διαδικασίας προκειμένου, ιδίως, να διαταχθεί η αυτοπρόσωπη εμφάνιση των διαδίκων όπως και του συζύγου της προσφεύγουσας καθώς και εκπροσώπου της Λουξεμβουργιανής Κυβερνήσεως·
  - τη συνεκδίκηση της υποθέσεως αυτής με τις υποθέσεις T-479/93 και T-559/93.
- 21 Εξάλλου, με την ίδια ανακοίνωση της 10ης Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα ζήτησε, χωρίς ν' αναφέρει τους λόγους, την αναβολή της προβλεφθείσας για τις 14 Δεκεμβρίου 1994 προφορικής διαδικασίας και επανέλαβε ότι η προσφυγή της στρεφόταν κατά της ΑΔΑ του Δικαστηρίου και όχι κατά αυτού τούτου του Δικαστηρίου καθώς και ότι οι εκπρόσωποι του Δικαστηρίου κακώς παρίσταντο επ' ονόματι της ΑΔΑ του Δικαστηρίου. Η αίτηση αναβολής της προφορικής διαδικασίας απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο στις 13 Δεκεμβρίου 1994.
- 22 Κατά την προφορική διαδικασία της 14ης Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα δεν εκπροσωπήθηκε από τον δικηγόρο της.
- 23 Με ανακοίνωση της 20ής Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα επανέλαβε τα προμνημονευθέντα στη σκέψη 20 αιτήματά της, ισχυρισθείσα και πάλι ότι ήταν

αναγκαία η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Εξάλλου, με την ανακοίνωση αυτή, επέμεινε επί του γεγονότος ότι η προσφυγή της στρεφόταν κατά της ΑΔΑ του Δικαστηρίου και όχι κατά αυτού τούτου του Δικαστηρίου.

- 24 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να απορριφθούν τα προμνημονευθέντα αιτήματα, και τούτο για τους κατωτέρω εκτιθέμενους λόγους.
- 25 Όσον αφορά το αίτημα περί παραπομπής της υποθέσεως στην ολομέλεια του Δικαστηρίου, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, οι διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους εκδικάζονται από τμήματα τριμελούς συνθέσεως και ότι, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, οσάκις δικαιολογείται από νομική δυσκολία ή τη σημασία της υποθέσεως ή από ιδιαίτερες περιστάσεις, η υπόθεση μπορεί να παραπεμφθεί στην ολομέλεια ή σε τμήμα συγκείμενο από διαφορετικό αριθμό δικαστών. Όμως, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το τέταρτο τμήμα έκρινε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για μια τέτοια παραπομπή.
- 26 Όσον αφορά το αίτημα εξαιρέσεως του λουξεμβούργιου δικαστή, όπως το Πρωτοδικείο έχει υπομνήσει με τη διάταξή του της 29ης Νοεμβρίου 1994 (T-479/93 και T-559/93, Bernardi κατά Επιτροπής, σκέψη 19, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), αντίκειται προς το άρθρο 6, τελευταίο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου που δυνάμει του άρθρου 44 του ίδιου Οργανισμού ισχύει και για το Πρωτοδικείο, το να επικαλείται ένας διάδικος την ιθαγένεια δικαστού για να ζητήσει τη μεταβολή της συνθέσεως του Πρωτοδικείου ή ενός από τα τμήματά του.
- 27 Προκειμένου περί του αιτήματος περί ορισμού γενικού εισαγγελέα, το άρθρο 18 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι τα τμήματα του Πρωτοδικείου μπορούν να επικουρούνται από γενικό εισαγγελέα εφόσον κρίνουν ότι η νομική δυσκολία της υποθέσεως ή το πολύπλοκο των πραγματικών περιστατικών το απαιτούν. Όμως, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι προϋποθέσεις αυτές δεν συνέτρεχαν.

- 28 Όσον αφορά τα αιτήματα σχετικά με την αυτοπρόσωπο εμφάνιση ορισμένων προσώπων, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν παρίστατο ανάγκη να προβεί σε προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 29 Όσον αφορά τη συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με τις προσφυγές στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-479/93 και T-559/93, διαπιστώνεται ότι οι προσφυγές στις τελευταίες αυτές υποθέσεις απορρίφθηκαν με διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1994, οπότε συνεκδίκαση με την υπό κρίση υπόθεση αποκλείεται.
- 30 Τέλος, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα-αιτούσα δεν επικαλέστηκε περιστάσεις ικανές να δικαιολογήσουν την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί της ουσίας

- 31 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα έστρεψε, και όχι μόνο με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, την προσφυγή της, κατά της ΑΔΑ και ότι, εξάλλου, επανειλημμένως επέμεινε επί του γεγονότος ότι η προσφυγή της στρεφόταν κατά της «ΑΔΑ του Δικαστηρίου» και όχι κατά του οργάνου «Δικαστήριο». Η διαπίστωση αυτή αρκεί από μόνη της για να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη, εφόσον, κατά πάγια νομολογία (βλ. κυρίως, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1964, 18/63, Schmitz κατά ΕΟΚ, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1053, της 10ης Ιουνίου 1987, 307/85, Γαβανάς κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 2435, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Νοεμβρίου 1990, T-162/89, Mommer κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-679, σκέψεις 18 και 19), από το άρθρο 2 του ΚΥΚ απορρέει, αφενός, ότι η ΑΔΑ ενεργεί επ' ονόματι του οργάνου που την έχει ορίσει, οπότε οι πράξεις που θίγουν την έννομη κατάσταση των υπαλλήλων και μπορεί να είναι για αυτούς βλαπτικές πρέπει να καταλογίζονται στο όργανο στο οποίο υπηρετούν και, αφετέρου, ότι ενδεχόμενη ένδικη προσφυγή πρέπει να στρέφεται κατά του οργάνου από το οποίο προέρχεται η βλαπτική πράξη. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, εν όψει των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως και εν όψει της μέριμνας για ένδικη προστασία, πρέπει να εξετάσει, ως προς την ουσία της, το σύνολο της προσφυγής.

Όσον αφορά τα αιτήματα ακυρώσεως

- 32 Η προσφεύγουσα προβάλλει κατά της επίδικης αποφάσεως τέσσερις, κατ' ουσίαν, λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από την έλλειψη αρμοδιότητας· ο δεύτερος από την κατάχρηση εξουσίας· ο τρίτος από την παράβαση ουσιαστικού τύπου και ο τέταρτος από την παράβαση των κανόνων της Συνθήκης ή των κανόνων που έχουν θεσπισθεί κατ' εφαρμογήν της.

Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την έλλειψη αρμοδιότητας

— Τα επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου δεν ήταν εξουσιοδοτημένο να προβεί στην άμεση εκτέλεση, στο κοινοτικό πλαίσιο, της επίμαχης διατάξεως περί κατασχέσεως εις χείρας τρίτου. Εξάλλου, το εν λόγω τμήμα δεν ήταν αρμόδιο να ερμηνεύσει το ουσιαστικό νομικό περιεχόμενο μιας τέτοιας αποφάσεως και να αναγνωρίσει το νομότυπο πράξεως προερχομένης από δικαστήριο άλλο εκτός του κοινοτικού.
- 34 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η λουξεμβουργιανή δικαστική διάταξη είναι, στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου, νομικώς ανυπόστατη, δοθέντος ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να παρέχουν άδεια για οποιαδήποτε ενέργεια στο Δικαστήριο.
- 35 Το καθού ισχυρίζεται ότι από το άρθρο 183 της Συνθήκης ΕΟΚ απορρέει ότι τα εθνικά δικαστήρια μπορούν, ενδεχομένως, να εκδίδουν κατά των κοινοτικών οργάνων καταψηφιστικές αποφάσεις, και τούτο διότι τέτοιες αποφάσεις

μπορούν, καταρχήν, να εκτελεστούν αναγκαστικώς υπό τη μόνη επιφύλαξη της παροχής από το Δικαστήριο της αδείας που επιβάλλει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: πρωτόκολλο). Κατά τα λοιπά, η επίμαχη κατάσχεση εις χείρας τρίτου ουδόλως αφορούσε τις σχέσεις μεταξύ του λουξεμβουργιανού δικαστηρίου και του Δικαστηρίου, αλλά αποκλειστικώς τις ιδιωτικές υποχρεώσεις της προσφεύγουσας-αιτούσας.

- 36 Το καθού υπογραμμίζει ότι ο μισθός των υπαλλήλων μπορεί να αποτελέσει, κατ' εφαρμογήν αποφάσεως εθνικού δικαστηρίου, το αντικείμενο κατασχέσεως εις χείρας τρίτου. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου εφαρμόζεται μόνο σε περίπτωση όπου το κοινοτικό όργανο, εις χείρας του οποίου ο τρίτος προτίθεται να προβεί σε κατάσχεση, προβάλλει αντιρρήσεις στηριζόμενες στο γεγονός ότι η επιδιωκόμενη κατάσχεση είναι δυνατό να παρακωλύσει τη λειτουργία και ανεξαρτησία των Κοινοτήτων. Όσον αφορά την υπό κρίση περίπτωση, το οικείο όργανο έκρινε ότι ουδείς λόγος συνέτρεχε για να αντιταχθεί στην εν λόγω κατάσχεση, δοθέντος ότι αυτή δεν απειλούσε ούτε τη λειτουργία ούτε την ανεξαρτησία του. Κατά συνέπεια, το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου ήταν αρμόδιο να ικανοποιήσει το αίτημα του εθνικού δικαστηρίου.

— Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, προκαταρκτικώς, ότι κάθε κοινοτικό όργανο υποχρεούται, δυνάμει του καθήκοντός του θεμιτής συνεργασίας με τις εθνικές δικαστικές αρχές, να δίδει απάντηση σε αιτήσεις όπως αυτή που αποτελεί την αιτία της υπό κρίση διαφοράς.
- 38 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η επίμαχη κατάσχεση εις χείρας τρίτου έχει ως γενεσιουργό αιτία τις ιδιωτικού χαρακτήρα έννομες σχέσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και ενός άλλου ιδιώτη. Όσον αφορά τις σχέσεις αυτές, ιδίως σχετικά με την εκπλήρωση των ιδιωτικής φύσεως υποχρεώσεών τους, οι κοινοτικοί υπάλληλοι υπόκεινται εξ ολοκλήρου, σύμφωνα με το άρθρο 23, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, στο εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, και τούτο ανεξαρτήτως ορισμένων προνομίων και ασυλιών που υπάρχουν, δυνάμει του προαναφερθέντος πρωτοκόλλου.

- 39 Έτσι, η διαδικασία κατασχέσεως εις χείρας τρίτου δεν αφορά ένα κοινοτικό όργανο παρά μόνον ως τρίτον, δηλαδή ως εργοδότη και όχι ως διάδικο, σε διαφορά μεταξύ ενός των υπαλλήλων του και άλλου ιδιώτη.
- 40 Επομένως, το καθού ήταν αρμόδιο να απαντήσει, διά του προϊσταμένου του τμήματος προσωπικού του, στην αίτηση του εθνικού δικαστηρίου. Η απάντηση αυτή εκφράστηκε με την «καταφατική δήλωση» της 27ης Μαΐου 1993 του προϊσταμένου του τμήματος προσωπικού του Δικαστηρίου και συγκεκριμενοποιήθηκε με την επίδικη παρακράτηση.
- 41 Εν όψει της καταστατικής και θεσμικής αυτονομίας του Δικαστηρίου όσον αφορά τις αποφάσεις επί διοικητικών ενστάσεων υπαλλήλων, η διοικητική επιτροπή, που έχει προς τούτο συσταθεί από το Δικαστήριο, ήταν αρμόδια να αποφανθεί, επ' ονόματι του Δικαστηρίου, επί της ενστάσεως που η προσφεύγουσα είχε υποβάλει κατά της προμνημονευθείσας αποφάσεως.
- 42 Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από την έλλειψη αρμοδιότητας πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την υπέρβαση εξουσίας

— Τα επιχειρήματα των διαδίκων

- 43 Σύμφωνα με την προσφεύγουσα το τμήμα προσωπικού, παραγνωρίζοντας την αυτονομία και την υπεροχή της κοινοτικής εννόμου τάξεως, ενήργησε καθ' υπέρβαση εξουσίας δεχόμενο να συμμορφωθεί στις επιταγές δικαστηρίου άλλου εκτός του κοινοτικού και εκτελώντας αποφάσεις αυτού.

- 44 Κατά την προσφεύγουσα, προκύπτει επίσης ότι το έγγραφο του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1993 εκδόθηκε επίσης καθ' υπέρβαση εξουσίας κατά το μέτρο που με αυτό λαμβάνεται υπόψη, κατά τρόπο όλως άτυπο και ατελή, μια απορριπτική απόφαση της ΑΔΑ η οποία έπρεπε να του έχει κοινοποιηθεί ολόκληρη και κατά τρόπο επίσημο. Εξάλλου, η βάση του άρθρου 90 του ΚΥΚ απόφαση της ΑΔΑ, δηλαδή αυτή της διοικητικής επιτροπής της 12ης Ιουλίου 1993, πάσχει κατά το μέτρο που ισοδυναμεί με τη λήψη θέσεως, επί ενός διοικητικού ζητήματος, από όργανο προεδρευόμενο και συγκείμενο από δικαστές οι οποίοι αποτελούν, ταυτόχρονα, και μέλη του ανωτέρου δικαστικού οργάνου του άρθρου 91 του ΚΥΚ.
- 45 Όσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής της προ της ασκήσεως της ένδικης προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, το καθού παρατηρεί ότι η εσωτερική οργάνωση ενός οργάνου εμπίπτει στην εξουσία εκτιμήσεως του οργάνου αυτού και ότι τίποτα δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να συστήσει μια διοικητική επιτροπή, ΑΔΑ για τη λήψη αποφάσεων επί διοικητικών ενστάσεων, προσφεύγοντας στα μέλη του.
- 46 Επομένως, το καθού δεν αντιλαμβάνεται πώς είναι δυνατό οι αρμόδιες αρχές του Δικαστηρίου να ενήργησαν καθ' υπέρβαση εξουσίας κατά τη λήψη αποφάσεων στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής.

— Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 47 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι ο λόγος αυτός αφορά, κατ' ουσίαν, το βάσιμο, από πλευράς των διατάξεων του πρωτοκόλλου, της επίδικης αποφάσεως.
- 48 Επί του ζητήματος αυτού, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι τα θεσπιζόμενα από το πρωτόκολλο προνόμια έχουν χορηγηθεί στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αποκλειστικώς προς το συμφέρον των Κοινοτήτων. Πράγματι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, τα παραχωρηθέντα στις Ευρω-

παϊκές Κοινότητες από το πρωτόκολλο προνόμια και ασυλίες «έχουν απλώς λειτουργικό χαρακτήρα καθόσον αποσκοπούν στην αποφυγή παρακωλύσεως της λειτουργίας και περιορισμού της ανεξαρτησίας των Κοινοτήτων» (βλ. τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 1989, 1/88 SA, SA Générale de Banque κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 857, σκέψη 9, και της 13ης Ιουλίου 1990, 2/88 Imm, Zwartveld κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-3365, σκέψεις 19 και 20, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Νοεμβρίου 1992, T-80/91, Campogrande κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992 σ. II-2459, σκέψη 42).

- 49 Εξάλλου, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία (βλ. π.χ. τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1971, 1/71 SA, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 773, σκέψη 7, και της 17ης Ιουνίου 1987, 1/87 SA, Universe Tankship κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2807, σκέψη 5), εν όψει του επιδιωκόμενου από το προμνημονευθέν πρωτόκολλο σκοπού της προστασίας, μόνο σε περίπτωση που το κοινοτικό όργανο, εις χείρας του οποίου ο τρίτος σκοπεύει να προβεί σε κατάσχεση, προβάλει αντιρρήσεις, ισχυριζόμενο ότι η σκοπούμενη κατάσχεση μπορεί να παρακωλύσει τη λειτουργία και να θίξει την ανεξαρτησία των Κοινοτήτων, μπορεί ο ενδιαφερόμενος δανειστής να ζητήσει από το Δικαστήριο την παροχή αδείας για την πραγματοποίηση κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.
- 50 Όσον αφορά τη θέση που πρέπει να λάβει ένα κοινοτικό όργανο στο πλαίσιο της διαδικασίας κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, στο όργανο αυτό εναπόκειται, καταρχάς, να κρίνει εάν ισχύουν, όσον αφορά την επίμαχη διαδικασία, τα προβλεπόμενα από το πρωτόκολλο προνόμια και ασυλίες και, εφόσον κάτι τέτοιο συμβαίνει, να εκτιμήσει, δεύτερον, το κατά πόσον θεωρεί σκόπιμη την επίκλησή τους.
- 51 Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το καθού θεώρησε, όπως προκύπτει από τις διευκρινίσεις που δόθηκαν με το προμνημονευθέν έγγραφο της 15ης Ιουλίου 1993, ότι δεν ήταν αντίθετη προς τα συμφέροντα της Κοινότητας η μη επίκληση των προνομίων και ασυλιών του. Επομένως, όφειλε, δυνάμει του καθήκοντός του θεμιτής συνεργασίας με τις εθνικές αρχές, να εκτελέσει τη διάταξη του εθνικού δικαστηρίου περί κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.

52 Προκειμένου περί του επιχειρήματος της προσφεύγουσας σχετικά με τη σύνθεση της διοικητικής επιτροπής του Δικαστηρίου, αρκεί η επισήμανση ότι το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει ότι κάθε όργανο καθορίζει τις αρχές οι οποίες ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που περιέχονται, σύμφωνα με τον ΚΥΚ, στην ΑΔΑ. Έξ αυτού έπεται ότι τίποτα δεν εμπόδιζε το Δικαστήριο να συστήσει διοικητική επιτροπή, ΑΔΑ για τη λήψη αποφάσεων επί διοικητικών ενστάσεων, προσφεύγοντας στα δικά του μέλη.

53 Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την παράβαση ουσιώδους τύπου

— Τα επιχειρήματα των διαδίκων

54 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη παρακράτηση αποτελεί προσωρινό μέτρο, συντηρητικού χαρακτήρα, ληφθέν εν αγνοία του ενδιαφερομένου, πράγμα που δεν προβλέπεται από τον ΚΥΚ. Επομένως, πρόκειται για στερούμενη νομικής βάσεως διαδικασία, η οποία εφαρμόστηκε κατ' αναλογία προς αλλοδαπές διαδικασίες σ' έναν ειδικό τομέα όπου αναλογία δεν επιτρέπεται.

55 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίδικη παρακράτηση δεν πληροί ούτε τις εγγυήσεις που προβλέπονται από τη Σύμβαση των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Πράγματι, μια κατ' αντιμωλίαν εκδοθείσα διάταξη εθνικού δικαστηρίου δεν μπορεί να τύχει αμέσου εκτελέσεως εντός της κοινοτικής εννόμου τάξεως.

56 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η γενομένη παρακράτηση είναι επίσης παράνομη και από πλευράς του μνημονευμένου στη Συνθήκη δικαιώματος άμυνας

καθώς και των διεθνών συμβάσεων περί των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Πράγματι, η διοίκηση του Δικαστηρίου δεν είχε την εξουσία να αποκαλύψει σε τρίτους απόρρητα δεδομένα ηλεκτρονικού υπολογιστή που ήταν ατομικού και εμπιστευτικού χαρακτήρα.

- 57 Το καθού υποστηρίζει ότι η ισχύουσα εν προκειμένω λουξεμβουργιανή νομοθεσία υποχρεώνει τον εμπλεκόμενο τρίτο, δηλαδή τον εργοδότη, να προβεί σε «καταφατική δήλωση», άλλως κηρύσσεται ο ίδιος οφειλέτης του μη παρακρατηθέντος ποσού. Ο εμπλεκόμενος τρίτος δεν υποχρεούται να κρίνει το κύρος της κατασχέσεως και του απαγορεύεται να πληρώνει τον καθού η εκτέλεση οφειλέτη για όσο διάστημα δεν αίρεται η κατάσχεση. Προβαίνοντας στην εν λόγω καταφατική δήλωση και στην επίδικη παρακράτηση προκειμένου να καταθέσει το σχετικό ποσό σε ειδικό λογαριασμό, η διοίκηση του Δικαστηρίου υιοθέτησε τη μόνη στάση που συμβιβάζοταν με την ιδιότητά της ως εργοδότη.
- 58 Όσον αφορά την αναφορά στη Σύμβαση των Βρυξελλών, το καθού φρονεί ότι η αναφορά αυτή στερείται λυσιτέλειας. Εν προκειμένω, δεν πρόκειται για την εκτέλεση αποφάσεως δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, αλλά για την εκτέλεση στο Λουξεμβούργο αποφάσεως δικαστηρίου της χώρας αυτής.
- 59 Σύμφωνα με το καθού, δεν υπήρξε προσβολή του απορρήτου των δεδομένων ηλεκτρονικού υπολογιστή σχετικά με το ύψος του μισθού, διότι η προστασία των δεδομένων αυτών περιορίζεται από τις εθνικές διατάξεις προς τις οποίες η διοίκηση του Δικαστηρίου είναι υποχρεωμένη να συμμορφούται. Πράγματι, με την προβλεπόμενη από τη λουξεμβουργιανή νομοθεσία «καταφατική δήλωση» πρέπει να γνωστοποιείται το ύψος του μισθού του υπαλλήλου, εφόσον με βάση το ύψος αυτό υπολογίζεται το υποκείμενο σε κατάσχεση τμήμα του. Ομοίως, δεν υπήρξε ούτε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθόσον τέτοιο ζήτημα θα μπορούσε να τεθεί, όχι όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της διοικήσεως του Δικαστηρίου αλλά όσον αφορά την εθνική διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας βρέθηκε η προσφεύγουσα αντιμέτωπη με τον δανειστή της ενώπιον του λουξεμβουργιανού δικαστηρίου.

— Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 60 Το Πρωτοδικείο σημειώνει, καταρχάς, ότι η επίμαχη ένδικη διαδικασία είναι μια διαδικασία ιδιωτικού δικαίου μη διεπόμενη από τον ΚΥΚ, αλλά από τις σχετικές διατάξεις του λουξεμβουργιανού δικαίου. Στο πεδίο των σχέσεων ιδιωτικού δικαίου — και υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του ΚΥΚ και του πρωτοκόλλου — οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υπάγονται εξ ολοκλήρου, όπως και οι λοιποί πολίτες, στους εθνικούς κανόνες που διέπουν τις έννομες σχέσεις των οποίων αποτελούν μέρη (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Cruz Vilaça στην απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Οκτωβρίου 1987, 401/85, Schina κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3911, ειδικότερα σ. 3918, παράγραφος 32).
- 61 Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η επίμαχη διαδικασία κατασχέσεως εις χείρας τρίτου διεξήχθη, όπως έχει εκτεθεί στις ανωτέρω σκέψεις 48 έως 53, κατά σύννομο από πλευράς κοινοτικού δικαίου τρόπο.
- 62 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τη Σύμβαση των Βρυξελλών, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, όπως ορθώς το καθού επισήμανε, η Σύμβαση αυτή δεν έχει εφαρμογή σε μια διαδικασία κατασχέσεως εις χείρας τρίτου όπως η προκειμένη.
- 63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι κανένα προσωπικό στοιχείο της προσφεύγουσας δεν γνωστοποιήθηκε στο λουξεμβουργιανό δικαστήριο από τη διοίκηση του Δικαστηρίου. Πράγματι, με την «καταφατική δήλωση», η εν λόγω διοίκηση περιορίστηκε στο να γνωστοποιήσει το ύψος του μισθού του οφειλέτη υπαλλήλου, όπως προβλέπεται από τη λουξεμβουργιανή νομοθεσία, εφόσον με βάση το εν λόγω ύψος υπολογίζεται το υποκειμένο σε κατάσχεση τμήμα του μισθού αυτού.

64 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα ειδοποιήθηκε από το τμήμα προσωπικού σχετικά με το αίτημα του εθνικού δικαστηρίου καθώς και με την πρόθεση της διοικήσεως του Δικαστηρίου να το ικανοποιήσει.

65 Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από την παράβαση ουσιώδους τύπου πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την παράβαση των κανόνων της Συνθήκης ή των κανόνων που έχουν θεσπισθεί κατ' εφαρμογήν της

— Τα επιχειρήματα των διαδίκων

66 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η παρακράτηση είναι αντίθετη προς τις αρχές που διέπουν τον προϋπολογισμό της Κοινότητας, αρχές κατά τις οποίες, τόσο η διάθεση και ανάληψη των ποσών που περιλαμβάνονται στον προϋπολογισμό, μεταξύ των οποίων και οι μισθοί των υπαλλήλων, όσο και οι σχετικές παρακρατήσεις πρέπει να πραγματοποιούνται αποκλειστικώς βάσει των κοινοτικών κανόνων και όχι σύμφωνα με αλλοδαπούς νόμους ή αλλοδαπές νομικές πράξεις.

67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίδικη παρακράτηση διενεργήθηκε κατά παράβαση των σχετικών με τον προϋπολογισμό κοινοτικών διατάξεων, πράγμα που συνιστά, εντεύθεν, προσβολή του δικαιώματός της να πληρώνεται στο ακέραιο για την εργασία της εντός οργάνου της Κοινότητας. Οι μισθοί καταβάλλονται στο πλαίσιο της νόμιμης διαδικασίας για την εκτέλεση του κοινοτικού προϋπολογισμού ο οποίος ουδόλως προβλέπει δυνατότητα μειώσεώς τους μέσω εθνικών ενδίκων διαδικασιών.

68 Κατά τη γνώμη του καθού, το θεσπισμένο με τον ΚΥΚ δικαίωμα για αμοιβή όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του υπαλλήλου και του οργάνου στο οποίο

αυτός υπηρετεί, δεν εμποδίζει, όσον αφορά τις σχέσεις με τρίτους, την εφαρμογή της αρχής σύμφωνα με την οποία τα δικαιώματα των δανειστών εκτείνονται εφ' όλων των περιουσιακών στοιχείων των οφειλετών τους.

- 69 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση των κανόνων του προϋπολογισμού, το καθού επισημαίνει ότι ο κοινοτικός προϋπολογισμός δεν έχει θιγεί από την επίδικη παρακράτηση, έστω και αν μέρος του ποσού αυτού κατατέθηκε σε ειδικό λογαριασμό που ανοίχθηκε σε εκτέλεση της διατάξεως περί κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.

— Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 70 Όσον αφορά τη νομιμότητα, από πλευράς των σχετικών με τον προϋπολογισμό κοινοτικών διατάξεων, της επίδικης παρακρατήσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η διαδικασία της κατασχέσεως εις χείρας τρίτου ουδόλως θίγει την εκτέλεση του προϋπολογισμού του Δικαστηρίου και δεν επηρεάζει ούτε τις χρηματικές ροές που διέπονται από τις διατάξεις του κοινοτικού προϋπολογισμού ούτε τα διάφορα προνόμια των οργάνων σχετικά με τον προϋπολογισμό που αποτελούν το αντικείμενο των διατάξεων αυτών. Πράγματι, οι πιστώσεις που διέθεσε το Δικαστήριο χρεώθηκαν, ακριβώς, στο ποσό που αντιστοιχεί στον μισθό της προσφεύγουσας.
- 71 Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από την παράβαση των κανόνων της Συνθήκης και των κανόνων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογήν αυτής πρέπει να απορριφθεί.
- 72 Εν όψει όλων των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα αιτήματα περί ακυρώσεως των αποφάσεων του Δικαστηρίου σχετικά με την παρακράτηση επί του μισθού της προσφεύγουσας.

Όσον αφορά τα αιτήματα με τα οποία ζητείται η επιστροφή του επίμαχου ποσού

- 73 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Δικαστήριο να της επιστρέψει το παρακρατηθέν ποσό. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμο το κύριο ακυρωτικό αίτημά της. Κατά συνέπεια, το αίτημα περί επιστροφής είναι επίσης αβάσιμο.

Όσον αφορά τα αιτήματα αποζημιώσεως

— Τα επιχειρήματα των διαδίκων

- 74 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη υλική ζημία και ηθική βλάβη λόγω των ενεργειών της διοικήσεως του Δικαστηρίου και της επίμαχης κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.

- 75 Το καθού υπογραμμίζει ότι απόφαση η οποία ουδόλως πάσχει από έλλειψη νομιμότητας δεν είναι δυνατόν να επισύρει, από οποιαδήποτε άποψη, την ευθύνη του οικείου οργάνου.

— Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 76 Δεδομένου ότι, όπως έχει κριθεί ανωτέρω, η παρακράτηση επί του μισθού της προσφεύγουσας έγινε σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες δικαίου, ζήτημα ευθύνης του καθού δεν μπορεί να τεθεί.

77 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα αιτήματα αποζημιώσεως.

Όσον αφορά τα αιτήματα με τα οποία ζητείται, επικουρικώς, να προβεί το Πρωτοδικείο σε διάφορες διαπιστώσεις

78 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο, επικουρικώς, να διαπιστώσει τον παράνομο χαρακτήρα της διατάξεως του juge de paix του Λουξεμβούργου και, όλως επικουρικώς, να διαπιστώσει ότι μια διαδικασία όπως η επίμαχη λουξεμβουργιανή μπορεί ευκόλως να προσλάβει τον χαρακτήρα κακοβούλου πράξεως.

79 Πρέπει να σημειωθεί ότι η Συνθήκη δεν προβλέπει κανένα μέσο ένδικης προστασίας το οποίο να επιτρέπει στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα να απευθύνουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικά με το συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο των ενεργειών των αρχών κράτους μέλους (βλ. την προπαρατεθείσα διάταξη Bernardi κατά Επιτροπής, σκέψη 35). Ως εκ τούτου, τα αιτήματα αυτά πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτα.

Επί των δικαστικών εξόδων

80 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τα αιτήματα της προσφεύγουσας, όπως αυτά έχουν διατυπωθεί στις από 10 και 20 Δεκεμβρίου 1994 ανακοινώσεις της.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαρτίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts